

at skrive bag paa denne Kupon, der følger med Postanvisningen, Noget, som ikke synes at være tilstrækkelig bekjendt. Naar det bliver almindeligt, og det er jo Noget, der nemt rygtes i Særdeleshed, naar det kommer offentlig frem, er det et Spørgsmaal, om ikke Postvæsenet skulde tage under Overveelse, om man ikke burde sætte et Minimum for Forsendelsen. Jeg vil anbefale, at man sætter et saadant Minimum f. Ex. at mindre end 25 Ore ikke skulde kunne sendes med Postanvisning. Man har alligevel saa den lette Udvei at sende Frimærker. Med Hensyn til at sende Frimærker er der en anden Bemærkning, som jeg leilighedsvis skal gjøre med det Samme. At sende Frimærker er Noget, der ikke er forbudt, og det benyttes efter en meget stor Maalestof, endog saa ved Forsendelse til Udlandet. Jeg har saaledes set i en fransk Boghandlertidende en Boghandler tilbyde at sende en Mængde Bøger, næsten Alt hvad han har — han skriver det i en Bogkatalog — og han vil sende dem mod at tage sin Betaling i Frimærker, ogsaa udenlandske Frimærker, dog beder han, om det maa blive af de mindste, da de ere lettest afsættelige. Da jeg læste dette, kom jeg paa den Tante, om der ikke kunde gøres et Stridt henimod et Verdenspostfrimærke; man kunde jo begynde med et 5 Ore-Mærke, det vil sige 5 Ore for Danmark, 5 Centimer for Frankrig og 5 Pfennig for Tyskland; der er jo ikke saa stor Forskjel. Jeg indrømmer, at det er en meget vanskelig Opgave at løse, jeg har heller ikke smigret mig med at have løst den, men kun med at have givet et Stød henimod Løsningen, idet jeg haaber, at mine Overveelser ville kunne bringe Andre til at tænke nærmere over Sagen. Jeg fik de Par Sider, jeg skrev derom optagne i „Nationaløkonomisk Tidsskrift“ for i Aar, de findes der Pag. 202—205. Jeg indrømmer, at dette Forslag om Verdenspostfrimærkets mindste Værdi ligger udenfor Forhandlingen her, derimod hører Slutningen af min Afhandling til paa dette Sted, og det vil jeg bede den ærede Minister overveie; thi det, jeg har sagt, har jeg fra en meget jagtlyndig Postmand. Det er begrundet i Vanskeligheden ved ogsaa her i Danmark let at kunne faae fat i fremmede Postfrimærker, som kunne bruges til Forsendelse. Det er Noget, der kan spare Uleilighed i høi Grad. Sæt, at jeg, f. Ex. ser i et udenlandsk Blad, at der er udkommen en lille Piece, og det er mig af stor Vigtighed hurtigst muligt at komme i Besiddelse af den. Vil jeg saa gaa Boghandlerveien, varer det maaste 1 Maaned. Jeg kjender maaste Ingen paa Stedet, som jeg kan holde mig til,

men har jeg fremmede Frimærker, som jeg kan lægge med i Brevet til Boghandleren, saa kan jeg sende dem lige til Boghandleren, og jeg kan da faae Bogen næsten med omgaaende Post. Derfor er det, at jeg efter Raadførelse med en jagtlyndig Postmand har foreslaaet, hvad han althaa tiltræder, at det var ønskelig, at Statspostvæsenet overtog officielt i de store Stæder at sælge enkeltvis nogle af de nærmeste Staters almindelige Frimærker, til Exempel i Danmark: islandsk, norsk, svensk, tysk, fransk og engelsk. Denne Henstilling skal jeg tillade mig at gjøre. — Dernæst vil jeg gjerne sige et Par Ord om Postopkrævning. Denne hører ogsaa til de Besørgelser, som gjøre Postvæsenet forholdsvis overordentlig stor Uleilighed, og af Hensyn dertil vil jeg foreslaa, at man indskrænker sig til færre Sætter, at man altsaa indfører den Endring her i Lovforslaget, at for et Beløb af 30 Kr. eller derunder betales som her saar 15 Ore, men for et Beløb af over 30 Kr. kun 30 Ore, saa at altsaa de 4 Sætter blive slaaede sammen til 2. Saa kommer dertil naturligvis desforuden, at der skal udrædes Porto af det Brev eller den Gjenstand, hvorpaa Postopkrævningen er trukken. Jeg ser ingen Grund til, at der altid skal følge et Brev eller en Gjenstand med. Hvad skulde der være i Veien for at sende en Postopkrævning ligefrem, uden at der fulgte et Brev eller en Gjenstand med? I saa Tilfælde skulde denne Betaling naturligvis falde bort. Der mødes jeg med det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds (Tutein), som henstillede, om man ikke kunde faae en Medsættelse af Postopkrævningsgebyrerne blandt Andet af Hensyn til, at Foreninger skulde have lettere ved ad den Veie at opkræve deres Medlemskontingenter. Der ligger muligvis deri en Løsning af den Opgave eller i alt Fald Noget, der gaar i Retning af en Løsning. Jeg har endnu kun tilbage at gjøre et Par ganske almindelige Bemærkninger, som ikke ligefrem ligger udenfor Lovforslagets Ramme, men jeg haaber, at den ærede Formand vil tillade, at man ved denne Sagens 1ste Behandling, ogsaa kommer med Ytringer, der vedrøre Postvæsenet i Almindelighed. Det Eine, jeg vil gjøre opmærksom paa, er, at man baade i Sverige og i Norge foruden i mange flere Lande har oprettet Postsparekasser, hvorved Sparksommeligheden fremmes i meget høi Grad. Her i Danmark har jeg ikke set, at der har været foreslaaet noget Saadant, undtagen i Tidsskrifter og lignende Stæder, men jeg tror ikke, at der fra Regeringens Side har været paa-tænkt noget Saadant, men der findes et be-